

in listje, ali pa, da bi spravljali pijačo v pokvarjene in plesnjive sode. Plesnjivost pokvari pijačo, škoduje pa tudi zdravju. Dobra pijača najde kupca, slabe pa ne bode pila tvoja družina, pa se je tudi ti ne bodeš veselil. Kar se sodov tiče, vam hočem še pozneje nekaj besed spregovoriti.

Kolikor pa hočete sadja prodati, glejte, da se ne obtolče in pokvari. Poškodovanega sadja kupci ne vsprejemajo ali pa le bolj po ceni. Kar se tiče spravljanja sadja, prosim Vas, ne pokvarite preveč vejevja in mladik, ker na takšen način drevje drugo leto ne more zopet obroditi.

Za danes naj bo dovolj. Namen teh vrstic je, vas kmete vspodbuditi, da si naredite kolikor mogoče veliko sadne pijače, ker ako imate za doma te dovolj, bodele lahko prodali vinsko kapljico, ki bo letos, kakor sedaj kaže tudi dobra in bo imela svojo ceno. Naredite si pa tudi dobro, čisto, snažno in zdravo pijačo, katero bodele radi pili sami in katere bodo tudi prijatelji veseli. Osnažite sadje, osnažite pa tudi sode. Kolikor pa mislite sadja prodati, glejte, da bo nepokvarjeno, ker takšno bo naslo vedno kupca, ki ga bo dobro plačal. Vedno pa glejte na svoj dobiček, ter si naredite letos doma dovolj pijače, da vam ne bo treba v slabih letih drago plačevati kakšne mešanice, ki vam pokvari zdravje. Torej še enkrat, prekrbimo si dovolj dobre in zdrave sadne pijače.

Sejmi. Dne 3. sept. v Št. Ilju v Slov. gor., Račah, Poljčanah, na Planini, v Brežicah. Dne 4. v Št. Ilju v Slov. gor. Dne 5. v Št. Lovrencu pri Celju, Rečah, Zibiki, pri Mariji Tinjski, Mozirje, Kamnici, Vuhredu, Mariboru na levem in desnem bregu Drave. Dne 6. v Št. Vidu pri Ptuju, Radgoni. Dne 7. v Vojniku, Št. Jedrti nad Laškim, v Lučah, Slivnici, Dobju, na Svetih gorah, v Imenem, Kapelah, Gornjemgradu. Dne 9. sept. na Spodnji Polskavi in v Apačah.

Dopisi.

Rajhenburg. (Volilski shod.) Na stotine vrlih slovenskih mož se je zbralo dne 28. avgusta t. l. v prostorih g. župana Unschulda, da sliši poročilo svojega deželnega in državnega poslanca č. g. Žičkarja. Niti velika cesarska slavnost v Krškem, niti rosno nebo ni odvrčalo volilcev od shoda. Predsednikom shoda bil je izvoljen župan stolovniški gospod Anton Kunej, ki je v krepkih besedah pozdravil volilce in poslanca, rajhenburskega rojaka. Nato je povzel besedo gosp. poslanec. Povedal je, da danes že 18krat poroča letos, preostanejo le še 3 sodnijski okraj, kjer še ni poročal. Hvaležno in priznalno spominja se gospoda cesarskega svetnika Jermana, ki je bil njegov prednik kot deželni poslanec. Potem poroča obširno in temeljito o svojem delovanju v deželnem zboru. Podá sliko zadnjega zasedanja, našteva krivice, ki se godé Slovincem, ki tvorijo tretjino štajerskih prebivalcev, kaže trud svoj in tovarišev, da bi slovenskim volilcem priborili vsaj nekaj drobtin. Pa le malo so dosegli; važne predloge o brezobrestnem posojilu vinogradnikom, o poldnevem šolskem poduku i. dr. je vrgla nemška liberalna nacionalna večina pod klop.

Potem poroča g. poslanec o državnem zboru. Razloži svojo in tovarišev izvolitev v zbornico, o delovanju pa ne more govoriti, ker je bilo neomogočeno po divji obstrukciji nemških razgrajčev. Ker je videl, da ne more v zbornici do besede, potrkal je z zasebnimi prošnjami pri posameznih ministrih. Naposled raztolmači gospod poslanec našo nagodbo z Ogrsko, govori o krivicah, ki se nam godé v uradih, posebno pri deželnem nadsodišču v Gradcu in končno pozivlje volilce, naj se oklenijo vrlih narodnih društev «Naša straža» in «Družbe sv. Cirila in Metoda». Poldrugo uro trajajočemu, tehtnemu in dobro

premišljenemu poročilu je sledilo burno odobravanje in krepki živio-klici, ki so se ponavljali, ko se je gospod predsednik zahvalil gospodu poslancu in mu izrekel popolno priznanje in zaupanje.

Nato stavi in utemeljuje domači gospod kaplan še tri resolucije: 1. o slovenskem vseučilišču v Ljubljani, 2. o slovenskem nadsodišču v Ljubljani in 3. o slovenskem uradovanju državnih uradnikov. Končno razloži pomen cesarjeve petdesetletnice in papeževe šestdesetletnice, ter prosi od zbranih pooblastila, da se cesarju in papežu primernim potom izrazi udanost in zvestoba. Navduševalnim besedam sledilo je tudi navdušeno pritrjenje. S tem je bil volilski shod, ki se je vršil v najlepšem redu, skončan.

Zreče. (Slavnost.) Mi Zrečani, prebivalci ob prvih valovih reke Dravinje, mi sicer ne spregledamo menda nobene priložnosti, ki nas spominja na slavno hišo vladarsko, ali tako slovesno, kakor letos, se še v naši dolinci pač nikdar ni praznoval spomin na rojstveni dan svetlega cesarja.

Začetek cesarjevanju storil se je v četrtek, ko so šolarji obhajali cesarski praznik. Poglavitna reč vršila se je pa v nedeljo, dne 21. avgusta. Že v soboto zvečer je pokanje možnarjev privabilo ljudi iz bivališč na prosto, da so občudovali kres, ki ga je Sadek-Podgrajšek prižgal na vrhuncu Brinjeve gore. Sledečega dne se je po možnosti slovesno opravljala služba božja. In da smo obenem opravili še drugo dobro delo, v to svrhu se je v cerkvi zbiralo v podporo za nesrečne brate v okraju Sinj v Dalmaciji, kjer je dne 2. julija letos potres povzročil škode za okoli tristotisoč goldinarjev.

Popoldne po večernicah je bilo zborovanje pri gospodu Petru Dobniku. Ljudstva domačega, potem onega od Sv. Kunigunde, s Skomra in od drugod se je zbralo po neki cenitvi čez tristo oseb. Počastilo nas je lepo število slovensko čutečih Konjičanov, posebno hvalo pa zaslužijo Čadramljani; zastopnike poslali so okrajji Žiče, Loče, Prihova, celó Ruše ob severnem Pohorju, Sv. Janž na Dravskem polju, Pišce pri Brežicah.

Zborovanje pri Dobniku je priredilo novoustanovljeno politično, gospodarstveno in bralno društvo, ki so mu snovateli dali ime «Straža», češ, naj društvo »straži«, da tukajšnji Slovenci ne pridejo ob vero in narodnost, ob svoje pravice.

Na oder je stopil prvi gospod Hinko Dobnik, ki je bil duša pri snovanju današnje slavnosti. Mladi govornik je v imenu novega društva prisrčno pozdravil prislece; potem je priporočal, naj bi danes tukaj zastopana starejša društva naše mlado društvo dobrohotno vzprejela v svoje kolo; naposled je poslal svetlega cesarja-jubilarja ter poslušalce povabil, naj milemu vladarju ostanejo iskrenovdani podložniki, in v to ime se je zaklicalo trikrat: »Živio!« Godba je zasvirala avstrijsko himno, a na bližnjem griču pokali so topiči.

Slavnostni govor govoril je g. Hribar iz Celja. Narisal je žalostno zgodovino Slovincem. Mnogo krajev smo izgubili, oni so ponemčeni. «Naša straža» naj pogumno straži pravice slovenskega ljudstva. Ljubi Bog našega naroda ne bo zapustil, ako se bo vedno ravnal po geslu »Vse za vero, dom cesarja.«

Poslušalci so razlaganje poslušali z vidnim zanimanjem ter besede govornikove večkrat odobraval. Nato je sledilo vpisovanje društvenikov. Oglasilo se jih je čez 100 oseb. Odbral se je odbor, a ta si je za načelnika odločil gospoda Petra Dobnika. Dal Bog, naj bi društvo rodilo obilno dobrega sadu!

Iz Saleške doline. Neka učiteljica, po rodu slovenska Kranjica, sovraži že od nekdaj zavedne Slovence, čeravno si služi ona med Slovenci vsakdanji kruh. Da spoznavamo nam sovražne elemente, nas zelo veseli, a ob enem izrazimo tukaj javno in si za vselej prepovedujemo njeno za Slovence žaljivo vedenje napram večini našega prebivalstva. Ona služi ob jednom kar dvema gospodoma ker je

prvič učiteljica na ljudski šoli s slovenskim učnim jezikom, drugič pa predstojnica otroškega zavoda, kojega je ustanovilo Slovincem sovražno društvo: «Südmark.» Udeležuje se vsakega zborovanja omenjenega ponemčevalnega društva, in čudimo se samo, da še ni postala ta oseba častni član «Südmarke» zavoljo zaslug, ki si jih je spletla nasproti Slovincem. Tudi zadnjič o priliki veselice šolske mladine, poznala se ji je huda jeza, ko je naša slovenska mladež zaorila krepki živio našemu vladarju, in ljudje so baje pravili, da bo od same jeze zbolela, ker je menda menila, da bode vpila slovenska mladina pruski «Heil» in ne avstrijski «živio.» Vprašamo samo urade, ki postopajo napram Slovincem precej trdo, kakor nam je znano od zadnjih dogodkov, zakaj se ne postopa proti tej učiteljici po primernem potu zavoljo nje-nega napram Slovincem nedostojnega vedenja? Kje je tu pravica? Če se že usliši vsaka nesramna laž velenjskih nemškutarjev, če se že reagira na vsako denunciacijo, ki dojde iz brloga velenjskih kosmačev, naj se vendar usliši enkrat želja večine prebivalstva, želja patrijotično mislečih Slovincem! Ona je danes med Slovenci nepriljubljena oseba, in Bog daj, da bi posnemala eksempl svojega moža, ki je «pobegnil» iz srede «hudih» Slovincem, Bog daj, da bi posnemali ta primer vsi kričači, katerim je slovenski kruh postal že preslab, in rečem Vam, dragi Slovenci, izginil bode večni prepir in postal bode vedni mir. Sapienti sat!

Iz Vojnika. Čudne reči se godijo po Vojniku. Vojniški tržani so seveda trdi nemškutarji. A zdaj jim že sega voda do brade in kmalu jim bode začela teči v grlo. V par letih bode po njih. Zato pa že zdaj iščejo zaslonbe pri socijalnih demokratih. Dne 7. avgusta so namreč priredili štirje vojniški socijalni demokratje, ki so zagrizeni nemčurji, že celó veselico. Na svojo veselico so vabili z besedo in z godbo, pa nič ni izdalo. Vojniški Slovenci jih niti pogledali niso, ko so se na dveh Zottelnovih vozovih pripeljali rudeči gostje iz Celja v bližino trga in po vojaško korakali v trg. Tudi ženske z majhnimi otroci na rokah so morale biti zraven. Res prave zverinske matere to, ki svoje nedolžne otročiče vlačijo na take veselice. Od Vitanja in Konjic ni prišlo nič socijalističnih gostov, dasiravno so jim vojniški bratje šli dvakrat z godbo nasproti. Vse pričakovanje je bilo zastoj! Veselili so se po svoje. Pili so, govorili, zabavljali, kričali in vpili, posebno ko so se zvečer odpeljali zopet domov. Tako zna le mokraska druhal! Slava pa bodi zavednemu ljudstvu vojniške župnije, ki se ni dalo premotiti zapeljivi muziki, ter je ponosno preziralo rudečo druhal, ki je prišla sejat pogubo med njega. Le tako naprej!

Mikavno pa bode tudi širnemu svetu zvedeti otročarije vojniških nemškutarjev. Dne 18. avgusta je bila povodom rojstnega dne cesarjevega v farni cerkvi slovesna sveta maša, katere se je udeležila vsa mladina in mnogo vernega ljudstva. Pogrešali pa smo pri sv. maši prusaške nemškutarje iz trga. Kje pa so bili? Šli so k Novi Cerkvi k sveti maši. Doma so namreč hoteli imeti v podružnici posebno nemško opravilo. Ko se jim to ni posrečilo, zapustijo domačo faro in cerkev, ki je skoraj nikdar ne vidijo od znotraj, ter gredo v sosedno faro, da bi novo cerkovsko pobožno ljudstvo nekoliko vzpodbudili s svojim lepim vzgledom in s svojo gorečnostjo! Se celo nemške šolarje so bojda nameravali gnati seboj, vendar so si še o pravem času premislili. No, mi se nismo jokali za njimi, ker smo navajeni jih pogrešati v domači cerkvi! Vendar pa so pokazali gospodje s tem izletom, koliko da je Nemcev v Vojniku. Po mnogem prizadevanju in silnih prošnjah so jih toliko nabobnali skupaj, da je dalo Stallnerju, ki jim je bil na čelu, častno spremstvo šestero vozov, v katerih sta sedela po dva udeleženca pomenljivega izleta, navadno moški in ženska. Vojnik šteje torej okroglih 15 pravih nemškutarjev in

nemškutaric. Zatorej se jih, vrli slovenski volilci, pri prihodnjih volitvah nikar ne ustrašite, temveč pogumno poskusite raznesti nemčursko gnezdo sredi samega slovenskega naroda!

Iz Vitanja. (Volilski shod.) V Paki pri Vitanju se je obhajala predzadnja nedeljo, dne 21. t. m., prav lepa slovesnost. Državni in deželni poslanec, č. g. J. Žičkar je poročal svojim volilcem o državnem zboru in orisal s krepkimi potezami, kako se je morala državnozborna večina boriti pod vlado Badenijevo, Gaučevo in Thunovo proti nasilstvu in nedostojni surovosti nemških nacionalnih kričačev, ki so preprečili vsako plodono delovanje zbornice. Celo ugodne vladne predloge o odpravi desetka pri prepisovanju zemljišč, časniškega in koledarskega koleka se niso na veliko skodo, posebno kmetskega stanu, mogle vsprejeti. Slovenski poslanci so edino po zasebnih potih kaj malega dosegli. S posebnim zanimanjem smo poslušali, ko nam je č. g. poslanec dokazal s številkami, kako krivična je naša nagodba z Ogri, in posebej še, ko je pokazal na statistiki francoskega naroda, kako pogubno upliva brezumno šolstvo na нравno življenje naroda.

Med burnim odobravanjem so sklenili zbrani volici resolucije zavoljo ustanovitve vseučilišča in deželne nadsodnije v Ljubljani, zavoljo slovenskega uradovanja s slovenskimi strankami pri sodnijah, posebej še v Konjicah, in so obsojali najstrožje zahtevanje zbranih nemških učiteljev v Brnu, da se odpravi iz ljudskih šol vsak verski poduk.

Pri tem shodu se je zopet jasno pokazalo, koliko premore navdušena, živa beseda. Vsi občani iz Pake bodo č. g. poslancu hvaležni za ta shod.

S tem shodom je bila združena svečanost v proslavo jubileja presvitlega cesarja in Njih svetosti papeža. Č. g. Franc Hlastec je opisal v poljudnih besedah delovanje našega milega vladarja. Priprost kmet, g. Verčnik je proslavljal navdušeno našega papeža Leona XIII.

Dobro je še govoril kmet Vivod, po domače Friškovec iz Št. Florijana. Domači pevci so se marljivo vežbali za to slavnost in so pokazali, da se da tudi z majhnimi močmi doseči lep vspeh. Posebna hvala gre spretnemu organistu g. A. Pokliču, ki bo gotovo skrbel, da se bodo vršile odslej vsako nedeljo redne pevske vaje. Svečanost je povzdignil dokaj umeteljni ogenj, katerega je oskrbel tukajšnji vrl narodnjak. Vsem prirediteljem lepe slovesnosti srčna hvala!

Razne stvari.

Domače.

(Imenovanje.) Naš rojak, dr. Fran Plešič, je imenovan profesorjem na učiteljsku v Ljubljani. Častitamo! — Dvorni kapelan na Dunaju, preč. g. dr. Fran Sedej, je imenovan kanonikom v Gorici.

(Cesarsko slavnost) obhajali so v nedeljo tudi učenci nemške šole v Brezicah. Odvedli so jih pa že pred popoldansko službo božjo v Hrastino, ker bi bojda sicer cerkveni zrak otrokom na pljuča vdaril.

(V Rajhenburgu) se postavi bronast spomenik na mramornatem podstavku v spomin cesarjevega jubileja.

(Sveti misijon) so imeli v Koprivnici in na Vidmu. — Tudi pri Svetinjah blizu Ljutomera se je obhajal sv. misijon. Vodili so ga č. g. Janez Macur, A. Kovalek, Fran Kitak, dr. A. Nastran. Misijonski križ je blagoslovil mil. g. dr. Iv. Križanič.

(Shod katol. slovenskega političnega društva na Teharjih) zadnja nedeljo je bil močno zanimiv in poučljiv. Gosp. dr. Karlovšek je krasno govoril o mirovnem sodišči, katero se namerja ustanoviti; g. I. M. Kržišnik je dokazoval, kako potrebno je, da se uvede kmetska zadruga; g. Rebek je pa poudarjal, kako delujmo, da postanemo

Slovenci pravi in celi gospodarji na svojej zemlji. Žal, da mnogo takih ni prišlo poslušati, katerim bi se spodobilo in jim koristilo!

(Pri Sv. Duhu na Ostrem Vrhu) je podučiteljska služba v »Gospodarju« in »Popotniku« zopet razpisana. Ugodnosti je dovolj, ki morejo napotiti mladega človeka, prositi za to mesto. Slovenska šola ob nemški meji je neobhodno potrebna slovenskega učitelja, ljudstvo je ljubeznivo in željno pričakuje novega učitelja, zrak je zdrav in dasi v planinah, življenje jako ceno. Vsled ravno došlih listin od slavnega deželnega šolskega odbora bode tudi nadučiteljsko mesto že v teku meseca septembra t. l. razpisano.

(Šolske vesti.) Za nadučitelja v Lehen pri Ribnici pride nadučitelj pri Svetem Duhu na Ostrem Vrhu, Srečko Majcen. Za nadučitelja k Novicerkvi pri Ptujju pride nadučitelj v Lehen pri Ribnici, g. Jakob Kopic; za učitelja v Rečico pride g. Lov. Serajnik ml., do sedaj podučitelj v Prihovi; za učitelja v Kostivnicu g. Ivan Šebak, do sedaj podučitelj v Črešnjevcu; za učiteljico k Sv. Barbari v Halozah pa gospdč. Izabela Sark, dosedajna podučiteljica pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. Stalnim podučiteljicam sta imenovani gospici Ida Božič, do sedaj v Kostivnici za Griže, Ivana Novak na svojem mestu v Galiciji in Ludovika Lackner-Jannach v Razvanju. — Z običajno odpustnino stopila je v pokoj podučiteljica v Trbovljah, gdč. Antonija Sterle. Za učiteljico ročnih del imenovani sta Berta Kozuh za Sv. Martin na Pohorju, Emilija Jager za Studence pri Mariboru. — Učiteljica pri Sv. Lenartu v Slov. goricah, Melanija Sittig, je dobila mesto učiteljice na c. kr. ljudski in meščanski šoli v Pulju. Začasni podučitelj pri Sv. Martinu blizu Vurberga, Avg. Achitsch, je premeščen k Spodnji Sv. Kungoti. Gdč. Olga DeFranceschi, podučiteljica pri Sv. Bolfanku pa je dne 17. t. m. v Šturiju pri Ajdovščini umrla. N. v m. p.!

(Na primiciji) č. g. Agreža v Pišecah se je nabralo 10 gld. za jubilejno kapelo slovenskega planinskega društva pod Ojstrico.

(Obiranje hmelja v Savinjski dolini) se bliža svojemu koncu. Vse se je gibalo po njivah staro in mlado. Komaj pedenj dolgi dečaki so ga obirali po cel dan. Kupčija je dozda precej dobra, agentje hodijo od vasi do vasi. Plačuje se po 1 gld. 20 kr., prima celo po 1 gld. 25 kr. kilo.

(Smrtna kosa.) Umrla je pri Svetem Duhu na Ostrem Vrhu gospa Marija Gaube, po domače Ropič. Naj v miru počiva blaga pokojnica!

(Odvetnik dr. Anton Brumen) želi, da popravimo dopis iz Ptujja v predzadnji številki resnici na ljubo v toliko, da on ni nasprotnik nedeljskega počitka kakor dr. Tomaž Horvat, ampak da je za delni nedeljski počitek kakor ces. kr. notar g. Simon Ožgan.

(Utonili) sta v četrtek dve deklici v Savi pod brežkim gradom. Starejša hotela je rešiti mlajšo a tudi ona je našla grob v valovih.

(Iz Celja.) Po širni Sloveniji prirejajo se letos slavnosti v proslavo 50letnega vladanja našega cesarja Frana Josipa. Tudi v Celju priredili smo bili Slovenci enako slavnost, koje se je udeležilo razun nas mestjanov ogromna množica okoličanskega ljudstva in lepo število gostov iz cele slovenske Stajarske, kakor tudi iz drugih krajev. Natančne popise te znamenite in redke slavnosti prinašali so razni slovenski in celo nekateri nemški časniki ter lepo opisavali veliko navdušenost, ki je vladala pri tej slavnosti kot izraz odkritosrčne ljubezni in vdanosti, koji gojijo Slovenci napram svojemu osivelemu vladarju. Edino naši celjski izvoljenci, ki delujejo le na povečanje Prusije, niso imeli lepega očesa za nas in našo slavnost. Da, še več! Skušali so na vsak našin preprečiti to slavnost. Zato so najprej naglašali, da je ta slavnost velika provokacija, ki bode celjsko »plemenito kri« tako razburila, da bode prišlo do groznega boja. Ker njim pa tega nihče

ni verjel, spravili so po konci vso tisto druhal najnižje vrste, ki vam za frakel šnopsa stori vse, kar zahtevate; in obljubili so nji dosti pijače, ako bode ravnala, kakor se nji bo zapovedalo. Ko je pa prišla slavnost, spustili so jih kakor priučene pudline, da so metali v Slovence kamenje, s črnimol napolnjena jajca, hudičevo olje in delali druge nespo-dobnosti; pa tudi sami so pridno pomagali, češ, zdaj pa vidite Slovenci, kako ste nas razjezili. Kaj je neki privedlo naše Nemce do te slepe jeze? Nič druga, kakor spoznanje, da s Slovenci se ne bo dalo več tako po-metati, kakor svoje dni in da ti hočejo biti na svoji zemlji sami gospodarji. To njim je pričala zlasti ogromna udeležba okoliškega ljudstva in posebno so jih ostrašili mnogo-številno zastopani kmetski fantje, ki so s širokimi trobojnicami čez prsa skupno prihajali iz različnih krajev, da pokažejo na slavnosti udanost do cesarja in ob enem ljubezen do svoje domovine. Videli so, da se naše ljudstvo zaveda svojih dolžnosti in da hoče to pokazati tudi javno, naj si bo to našim nasprotnikom prijetno ali ne. Splavalo je Nemcem zopet precej upanja na nemško Celje po Savinji.

(Celjski junak Oechs.) Kakor smo že poročali, se je Viljem Oechs pri zadnji celjski slavnosti tako odlikoval, da je bil od okrožnega sodišča v spremstvu orožnikov povabljen na večdnevni pogovor. Po devetdnevnem bivanju pri okrožnem sodišču bil je zopet odslovljen, ker so njegovi dobri prijatelji darovali precejšnjo denarno žrtev, s katero je sedaj njegova dragocena oseba pri sodnji zavarovana. Oechs, Oechs! slabi časi se ti bližajo, pa dež za solncem mora biti, za veseljem žalost priti!

(Slovenski List) poroča v št. 47 dne 27. avg. t. l.: »Za dr. Gregoričem-Koblar. Včeraj je dobil g. Koblar od kranjskega deželnega odbora strog ukor, ker je bil sotruden pri »Slov. Listu« in ukaz, da mora izstopiti iz konzorcija »Slov. Lista« ter opustiti vsako sodelovanje pri našem listu. Dr. Gregorič in Koblar se umakneta sili. Če se boče dr. Tavčarju posrečilo uničiti na ta način naš list, d'nes še ne vemo.« — To je zopet korak, kateri osvetljuje pretužne kranjske politične razmere. Nam ne gre tu za dr. Gregoriča, za kurata Koblarja, ali pa za »Slov. List«, tudi se nečemo v boj kranjskih strank mešati, a v imenu politične svobode in pravičnosti moramo tako postopanje najodločnejše obsojati. Svoj čas je nemški deželni odbor gospodoval na Kranjskem in tedaj je urejeval »Slov. Narod« deželnemu odboru podrejeni zdravnik v prisilni delavnici dr. Vošnjak (prednik dr. Gregoriča) in z njim je jako radikalno politikoval ter nemški gospodi zgafo delal dr. Karol Bleiweiss, a nemški dež. odbor ni padel tako globoko, da bi se bil potom disciplinarne preiskave bojeval s svojima nasprotnikoma. Tudi ko je katoliško-narodna stranka imela vodstvo v dež. odboru, nikdar ni tako postopala proti političnim svojim nasprotnikom, kakor sedaj, ko gospoduje v deželnem odboru svobodna duša, dr. Tavčar. To je svobodomiselnost, preganjati politične nasprotnike!

(Cvet celjske inteligence.) O priliki lepe pevske slavnosti v Celju dne 14. in 15. t. m. odlikovali so se pred vsem celjski nemški akademiki. Že dopoldne videl si tam, kjer je celjsko barabstvo najbolj razgrajalo in nesramno postopalo proti nam, da so vodje teh dvomljivih elementov — akademiki. Največ dela so pa ti gospodje imeli po noči. Ker je bil na večer 14. t. m. prostor pred »Narodnim Domom« pod vojaškim varstvom in se torej tam ni dalo kaj posebnega prirediti, pričakovali so viteški gospodje posamezne vdeležence slavnosti pred stanovanji, da bi jih tam primerno pozdravili. Tako je na primer čakala cela tolpa s palicami in kamni dobro oborožena pred hišo, v kateri stanuje g. dr. Fran Mayer, na čelu jim »večni akademik« Karol Balogh in mlečni abiturijent Altziebler. Pred kavarno »Hausbaum«, zbi-